

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie adwokata **M. H.** obwinionego o popełnienie przewinień dyscyplinarnych z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze w zw. z § 1 pkt 2, § 8 i § 30 ust. 1 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) - uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej nr 2/XVIII/98 ze zm. oraz art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze w zw. z § 1 pkt 2, § 8 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) - uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej nr 2/XVIII/98 ze zm.,
po rozpoznaniu 19 grudnia 2023 r. w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu, kasacji obrońcy obwinionego – adw. M. W., od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Advokatury w Warszawie z 23 kwietnia 2022 r., sygn. akt [...], zmieniającego w zakresie wymierzonej kary a w pozostałej części utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej [...] z 19 października 2021 roku, sygn. [...],

postanowił:

I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. zasądzić od obwinionego adw. M. H. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwudziestu) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego

UZASADNIENIE

Adwokat M. H. został obwiniony o to, że:

1. w okresie od 24 września 2019 roku do dnia 16 października 2019 roku w W., będąc zawieszonym w czynnościach zawodowych nie poinformował Sądu Okręgowego [...] Wydział Gospodarczy w W. (sygn. akt [...]) o tym, że nie może

uczestniczyć w rozprawach sądowych we wskazanym czasie, co skutkowało odroczeniem rozprawy wyznaczonej na dzień 16 października 2019 roku, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 80 Prawa o adwokaturze w zw. z § 1 pkt 2, § 8 i § 30 ust. 1 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu;

2. w dniu 17 stycznia 2019 roku w W., nie mając ku temu faktycznych podstaw złożył wniosek o wyłączenie sędziego w sprawie rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy [...] Wydział Gospodarczy w W. (sygn. akt [...]), tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 80 Prawa o adwokaturze w zw. z § 1 pkt 2, § 8 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu.

Orzeczeniem z 19 października 2021 r., sygn. akt [...], Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej w W., uznał obwinionego adw. M. H. za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego zarzucanego mu w punkcie pierwszym wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i wymierzył mu karę pieniężną w wysokości 11.250 zł. W punkcie drugim orzeczenia Sąd Dyscyplinarny uniewinnił obwinionego od czynu zarzucanego mu w punkcie drugim wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

Odwołanie od powyższego orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej [...], pismem z 21 stycznia 2022 r. wniósł obwiniony adw. M. H., zaskarżając je w zakresie punktu pierwszego i zarzucając błędną wykładnię § 30 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu. Skarżący wniósł o uniewinnienie od postawionego mu zarzutu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury orzeczeniem z 23 kwietnia 2022 roku, sygn. akt [...], zmienił zaskarżone orzeczenie w zakresie orzeczonej kary i wymierzył obwinionemu karę 4.500 zł. W pozostałym zakresie sąd dyscyplinarny utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy oraz zwolnił obwinionego w całości od ponoszenia kosztów postępowania przed sądem II instancji.

Kasację od tego rozstrzygnięcia wniósł obrońca obwinionego – adw. M. J., zaskarżając orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił błędną wykładnię § 30 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu. Podnosząc ten zarzut wniósł o uniewinnienie obwinionego.

W uzasadnieniu wskazał, że obwiniony nie miał obowiązku powiadamiania wszystkich sądów o swoim zawieszeniu w czynnościach zawodowych, albowiem obowiązek taki spoczywa na ORA. Obwiniony dopełnił obowiązku - powiadomił Sąd w przeddzień rozprawy i z uwagi na to nie można stawiać mu zarzutu naruszenia § 30 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu. Skarżący podkreślił, że przepisy nie precyzują, kiedy adwokat ma poinformować sąd o niemożności wzięcia udziału w rozprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, bo oczywiście bezzasadny jest zarzut błędnej wykładni § 30 ust. 1 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeksu Etyki Adwokackiej).

Przepis ten stanowi, iż *„Adwokat obowiązany jest zawiadomić sąd, organ lub instytucję, przed którymi występuje o niemożności wzięcia udziału w czynnościach”*.

Określony obowiązek jest zatem jednoznaczny i kategoryczny.

Obowiązek ten nie jest wyłączony przez obowiązek dziekana okręgowej rady adwokackiej zawiadomienia sądów o tymczasowym zawieszeniu adwokata w czynnościach zawodowych określony w art. 95ł ust. 3 pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze.

Są to niezależne regulacje i obowiązki. Wskazane przepisy nie są tożsame, nie tylko ze względu na adresatów określonych w nich obowiązków, dlatego każdy jest zobowiązany do wykonania swojego obowiązku zawiadomienia sądu. Regulacje prawne uzupełniają się a nie wyłączają.

Takie rozwiązanie jest uzasadnione, gdyż obowiązek obciążający okręgową radę adwokacką ma charakter generalny a obowiązek obciążający adwokata ma na uwadze sąd w aspekcie indywidualnej sprawy, w której występuje jako pełnomocnik. Po prostu adwokat najlepiej wie które sprawy prowadzi i dlatego to na nim ciąży obowiązek zawiadomienia sądu „przed którym występuje” - § 30 ust. 1 Kodeksu Etyki Adwokackiej.

Obowiązki ORA i adwokata idą zatem dwutorowo i są odrębne, czyli adwokat nie wykonuje obowiązku okręgowej rady adwokackiej i rada nie wykonuje obowiązku adwokata. Przepisy uzupełniają się w pewnym zakresie co nie zmienia oceny, że obowiązki są rozłączne (samodzielne). Choćby dlatego, że okręgowa

rada adwokacka może nie mieć pełnego przeglądu spraw prowadzonych przez zawieszonego adwokata, dlatego znaczenie ma wówczas indywidulany obowiązek adwokata wynikający z § 30 ust. 1 Kodeksu Etyki Adwokackiej.

Nie jest też zasadny zarzut kasacji o wykonaniu obowiązku zawiadomienia Sądu w terminie. Z tej przyczyny, że wykonanie obowiązku powinno być efektywne, czyli nie na „ostatnią chwilę”, bo wówczas rodzi komplikacje procesowe dla sądu i stron, co ustalono w tej sprawie. WSD zasadnie zatem stwierdził, że obwiniony zbyt późno zgłosił Sądowi Okręgowemu w W. w sprawie [...] swoją niemożność reprezentowania pozwanego w sprawie. Miarą oceny zachowania jest cel normy, której wykonanie nie może być w skutkach nieracjonalne. Znaczenie ma wszak właściwa praktyka adwokata i odpowiednie zachowanie w odniesieniu do Sądu i uczestników postępowania w danej sprawie. Wyższy Sąd Dyscyplinarny należycie rozważył takie same zarzuty skarżącego. Obowiązki ciężące na skarżącym nie zostały wyłączone w okresie zawieszenia w czynnościach. Nadal pozostawał adwokatem i był związany Kodeksem Etyki Adwokackiej.

Z tych motywów kasacja została oddalona jako oczywiście bezzasadna, gdyż nie wystąpiły przesłanki do wniesienia kasacji z art. 91b ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze i z art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o advokaturze.

Sąd obciążył obwinionego adw. M. H. kosztami postępowania kasacyjnego w kwocie 20,00 zł (tj. ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism) na podstawie art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o advokaturze w zw. z art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r. poz. 663 ze zm.).

[M. T.]

[ms]

